

ZNANSTVENOFANTASTIČNE ZGODBE

Projekt Vesolje 2018

ZNANSTVENOFANTASTIČNE ZGODBE

Izdala Gimnazija Bežigrad Ljubljana

Naslovnica: WONDER, avtorici Hannah Buxton Lukančič, 1. d, in Jerneja Grintal Polše, 1. d; foto: prof. Tomaž Tomažin

KAZALO

JUNAŠTVO KAPITANA TORAXA ZVEZDESRČNEGA

»Kam? V neznano in še naprej,« je opogumil svojo posadko kapitan Torax Zvezdesrčni, čigar pogum in iznajdljivost se ponašata v njegovem imenu, preden je okolica vesoljske ladje Entertime postala le še neviden zmazek, ko so se podali v medprostorsko-časovni prostor in odpotovali v neznano kam in kdaj. Zaslišalo se je glasno prasketanje hiper-ionsko-medmolekularnega-turbo-svetlobnega pogona; Zemlja pod ladjo je postajala vse manjša in manjša, dokler ni izginila v neskončnem temnem vesolju in v manj kot trenutku sta prostor in čas postala neznano.

»Gospod, kje in kdaj se ustavimo?« je z navdušenjem povprašal Nimerus Polyzonski, pustolovščin žejen poljski tajni in visoko izurjeni pilot, medgalaksijski koordinator in teleporter.

»Dokler ne najdemo konec prostoru in času našega sveta in obstoja. V neznano – kjer sta prostor in časa eno in isto. Preko neznanih meja in začrtanih ozvezdij poznanega vesolja.«

»No prav, Kapitan,« mu je z nasmeškom odvrnil, v roke vzel mikrofon in sporočil novičke: »Cenjena posadka, ladja Enterprise se ustavlja v letu 2467856 B.C.E.F negativnega štetja, izven zadnjega nam poznanega ozvezdja – Noova – ki pa ima v tem času pol manj zvezd, kot jih poznamo.«

Vesolje okoli njih je kmalu ponovno dobilo obliko, a Zemljo in poznani svet so postili za seboj. Pravzaprav so odpotovali tako globoko v čas, da je njihova realnost v tem trenutku le bled obris daljne prihodnosti. Kapitan Torax je mirno sedel v svojem naslonjalu in razmišljal o svojih bogatih izkušnjah z ladjo Entertime. Zdelo se mu je kot včeraj, kar se mu je življenje popolnoma obrnilo na glavo.

Bil je eden od tistih prijetnih nedeljskih večerov, ko je bil po nekaj krepkih vrčkah raznovrstnih alkoholnih in še kdo ve kakšnih pijač (kakor da je kadarkoli preveril, kaj pravzaprav pije in koliko je za to plačal), ko je do njega prišel prav nenavaden možakar z masko na glavi, zavrt v temen bombažen plašč. Roke je imel globoko skrite v rokavih in za trenutek se mu je zdelo, da se izpod maske svetlikajo škrlatne oči. Torax je prav grdo kolcnil in iz svojega grla spustil nenavaden grleči zvok, ob pogledu na nekoliko srhljivega neznanca, ki je sedel poleg njega. »Kuga je?« ga je odtujeno vprašal. Možakar se je tiho zahehetal in z rezkim glasom

rekel: »Izbran si bil, da odpotuješ in raziskuješ ljudem neznano, nerazumljivo, nedosegljivo.« »Kva?!« je bil začuden Torax in pri tem izpustil prav neprijeten rigec. Možakar pa ga je prijel za roko in okolica okoli njiju je postala motna, kriva in zabrisana. Občutek je imel, da se mu telo raztaplja kot vroč vosek in staplja z okolico. A v naslednjem trenutku je stal na trdnih tleh – v ladji Entertime. Po nekaj letih naporenega treninga je postal kapitan ladje in tako še dandanes (čeprav potuje po času in prostoru – tako da včasih pozabi, kaj sedanost sploh je) poveljuje ladji ter tako Zemljanom skrito pred očmi potuje po vesolju.

Potovanje izven znanih meja ni prinašalo posebnih presenečanj. Nobenih velikih planetov, osončji in zvezd, le velikanska tema, znotraj katere so se iskriale majhne zvezdice. »Ladijski dnevnik. Vnos FF1. Ladja Entertime potuje po prostoru in času, tokrat v nezačrtanem območju. Potujemo po praznem prostoru vesolja. Trenutno vse mirno. Nobenih civilizacij vidnih na obzorju,« je kapitan narekoval v spletni dnevnik, s katerim je dnevno beležil dogajanje na ladji.

Ko se je tako že vse zdelo popolno in sproščeno, pa se je sredi ničesar pojavila neznana vesoljska ladja. Bila je mnogo večja kot Entertime, a prav gotovo bolj okorna. Kapitan si je dobro ogledal neznano ladjo in kmalu uvidel, kakšna nevarnost jim preti. Ladja je bila last Turgonov, ekstremno inteligentnih bitij, ki so jih videli le redki – ali bolje rečeno, so ostali živi, ko so jih videli. Turgoni kljub svoji dominantnosti v znanju in tehnološkem razvoju med vsemi bitji, ki so kadarkoli živela v vesolju, živijo v krutem in nečloveškem prepričanju. Njihova civilizacija je propadla milijone let tega (čeprav s perspektive časa, v katerem so se nahajali, do njihovega propada ne bo prišlo še kar nekaj časa). Rešila se je le peščica vplivnih in nemarno bogatih Turgonov, ki so v koncu svoje civilizacije videli priložnost, da napredek izkoristijo sebi v prid. Kljub sposobnosti potovanja skozi čas niso nikoli rešili svoje civilizacije – zaslepljeni od pohlepa in pogoltnosti so razvili neverjetno tehnologijo, ki peščici preživelih omogoča nekaj, proti čemur so vsa bitja vselej nemočna – smrti. Njihov vodilni znanstvenik, kralj ter vrhovnih poveljnik Uruk –khal, je v neizmerni želji po večnosti in neskončnem življenju razvil napravo, ki smrtniku podaljšuje življenje. A pri tem zahteva žrtev – iz katere lahko izsesa vse energijo ter tako življenje samo prenese na drugo telo.

V hrepenenju po večnosti Turgoni že dolga leta iščejo nove žrtve za svoje neskončno življenje. Tako je seveda prišlo do neizbežne bitke – Turgoni so si želeli novih moči in milino mladosti, ki jo pridobijo iz drugih bitji. Spopad se je pričel – Turgoni niso želeli izpustiti čudovite priložnosti. A kapitan se je odločil, da danes ne bo njihov konec. Vzel je mikrofona in spregovoril s posadko: »Draga posadka, kot vedno ladji Entertime stojite v bran, ne glede na nevarnost - in danes vas

moram prositi za nekaj na videz nemogočega. Naša ladja je napadena. Življenja lačni Turgoni nam želijo pogube. Beg je nesmiseln, saj naša tehnologija močno zaostaja za njihovo. A velika ladja, kot jo imajo, je okorna in nekoliko nerodna. Tako vas prosim, da se vsi izurjeni za spopad vkrcate na bojne ladje modela space-jumper. Če se dokopljemo do središča ladje, lahko razstrelimo jedro in se osvobodimo ali pa končamo kot energijska zaloga za njihovo večnost. Za moč in svobodo! Naj bo kozmos z nami!« Kljub strahu se je pogumna posadka – s kapitanom načelu, vkrcala v vesoljske ladjice in odšla v boj, a seveda tudi sovražnik ni okleval. Sovražna turgonska flota je seveda branila svojo matično ladjo in sprva se je vse skupaj zdel pravi poraz.

Kmalu so videli, kako naše ladjevje počasi razpada v silovitih eksplozijah (čeprav slišati niso mogli, saj zvok po praznem prostoru – kjer ni nobenega medija – ne more potovati). Udarce je utrpel tudi sovražnik, toda zmaga je bila vprašljiva. Ladje so počasi končevale v ognjenih zubljih in neslišni kriki mrtvih pilotov so odmevali v srcih posadke, ki je nemočno opazovala prizor ter vse bolj in bolj sprejemala svoj konec. Uruk–khal se je na svojem veličastnem prestolu že veselo hehetal in bil zadovoljen z uspehom. Naenkrat pa kapitan Torax opazi vhod v iskano jedro ladje in si reče: »Na vse ali nič. Za posadko!« pognal se je v vhod, a vsaj ducat turgonskih ladij za njim. Toda žareče in brbotajoče ultra-fuzijsko jedro, ki je poganjalo vse sisteme ladje, je bilo končno na vidiku. Torax se je zavedal, da mu morda celo uspe, a povratka ne bo. »Polyzonski, nemudoma prežarči vso preživelo posadko v space-jumerih in nemudoma se odpravite od tod!« je ukazal preko mikrofona v kabini na ladjo Enterprise. Turgoni so ga besno zasledovali in toča laserskih izstrelkov mu je bila tik za petami, a tokrat ni bilo časa za oklevanje. Jedro je bilo skoraj tik pred njim. Z vsem orožjem, kar ga je imel na voljo, je ustrelil v jedro in kmalu se je vse skupaj odvilo kot v počasnem posnetku. Jedro je razneslo v neverjetno eksplozijo – v nekaj trenutkih je nastala gromozanska super nova, ki jo lahko vidimo še danes. Preden je ogenj zajel njegovo ladjo, je po mikrofону slišal vesele vzklike ob zmagi svoje posadke, ki je že bežala na varno. S solzami v očeh je spustil roke s krmila, zaprl veke in pomislil na vse lepe trenutke svojega življenja. Prej kot v hipu ga je zajela tema in vsega je bilo konec. A njegov naziv Zvezdesrčni se še vedno ohranja – s svojim pogumom in iznajdljivostjo je rešil mnogo življenj in prinesel mir vesolju.

Jan Gale, 1. e

ČAS JE ZABAVNA REČ

“Tukaj si. Kolikokrat ti moram še povedati, da ne hodi sem. Ni varno. Saj veš, kaj bi se zgodilo, če bi oni izvedeli, da obstajamo.” je zadihano rekla Stella.

“Saj vem ... Ampak ali te nikoli ni zanimalo, kako je tam?” je z upanjem vprašala Zarja.

“Ne že spet. Ta pogovor sva imeli že vsaj desetkrat na dvaindvajseto. Saj veš, kako je tam. Modri planet nam je že dolgo poznan. Čeprav nihče od nas še ni stopil nanj, vemo o Zemlji več kot Zemljani sami. Nasilje, kraja, nevarni poskusi s tveganjem uničenja celotnega vesolja. Tudi tehnologija, na katero so tako ponosni, je bila pri nas odkrita svetlobna leta nazaj. Ne moremo jih primerjati z nami, saj so intelektualno kot telesno veliko manj sposobni od nas. In vse to vemo zaradi ...”

“...ja, ja, ja, saj vem. Zaradi Vsemogočne Alfe,« je odvrnila Zarja. »Ampak včasih sanjam o življenju tam spodaj. Saj veš ... kako bi bilo živeti skupaj z Zemljohodci.”

“Ah, Zarja. Vedno si bila drugačna od nas. Že ob nastanku si želela raziskovati Srce Vesolja, čeprav si pravzaprav o njem vedela že vse. Dobro veš, da so vsa tvoja sanjarjenja nesmiselna in absurdna, ampak česa takšnega pa še ne. Si predstavljaš nas, fantastična meta bitja, kako bi z ramo ob rami hodili s povprečno pametnimi Zemljani ob morju? Ne samo, da je to nemogoče – umrli bi tisti trenutek, ko bi se za več kot tristo petinšestdeset tisoč metrov oddaljili od Sonca, ampak je tudi nevarno. Če bi ti dvonožni prišleki izvedeli za nas, bi naredili vse, da bi ugotovili naše skrivnosti. Zato nehaj neproduktivno zapravljati čas in greva nazaj v Kapital.”

“Čas je zgolj iluzija, izmišljotinka človekovega uma.”

“Pridi že. Ne smejo naju videti,” je nekoliko živčno rekla Stella in potegnila Zarjo na noge.

Ko sta prišli nazaj v Kapital, so ju vsi gledali čudno, ampak ne bolj čudno kot ponavadi. Bil je samo navaden dan na Soncu. Culasonci so opravljali svoja vsakodnevna opravila in nihče ni slutil nobene nevarnosti. Lahko bi rekli, da je bilo življenje zelo mirno, še bolj mirno kot ponavadi. Morda celo preveč mirno. Ravno ko je Zarja začela razmišljati o tem, je za seboj zaslišala eksplozijo. V istem hipu se je obrnila, ravno dovolj hitro, da je videla, kako se je v tleh naredil krater v velikosti devetih Culasoncev. Takoj za tem je Kapital postal prava norišnica. Naokoli so tekali tako novi kot starejši Culasonci, vsak popolnoma odločen pobegniti. Preden se je zavedala, je tudi Zarja bežala. Stella jo je vlekla za roko po zdaj zapuščenem Kapitalu v varno zatočišče.

“Počakaj,” je nenadoma kriknila Zarja.

“Hitro, Zarja, ne moreva se ustavljati,” je rekla Stella.

“Kaj pa moj intergalaktični rokovnik? To je moja najdragocenejša stvar. Moram iti ponj.” Zarja se je iztrgala iz Stellinih rok in je kljub njenim kričečim opozorilom in prošnjam, da se vrne, šla nazaj do svojega doma. Nihče ni razumel, kako pomembna je ta knjiga zanj, saj jo je že večkrat rešila pred nepotrebnimi zapleti. Ko je končno rešila svoj intergalaktični rokovnik in se je ravno odpravila proti zatočišču, je pred sabo zagledala kup Zemljohodcev, ki so ji blokirali pot. Nenadoma je začutila pekočo bolečino, ki je z besedami ne moreš opisati. Počasi se je vse začelo oddaljevati in kmalu je vse postala ena sama praznina. Ko se je ponovno zavdala, je bila Zarja v majhni sobici, ki jo je spominjala na ognje-sobe na Soncu.

Pravzaprav sta si bili neverjetno podobni. No, samo, da ta ni gorela v plamenih. V naslednjem trenutku je prednjo stopil Zemljohodec, ki se je klical Martin. Spraševal jo je stvari o njenem planetu in ljudstvu, a mu seveda ničesar ni povedala. Pretvarjala se je, da njihovega jezika ne razume in je vedno znova odkimavala z glavo, ko so želeli, da kaj pove. Ista pesem se je ponavljala nekaj človeških mesecev, preden so ti malo nadpovprečno pametni Zemljohodci ugotovili, da od nje ne bodo imeli koristi. Nekateri znanstveniki so jo želeli ubiti, saj jim tako ali tako ni koristila več, nekaj drugih pa jo je želelo poslati nazaj na Sonce, saj ni bilo razloga, da umre zaman. Ti so preglasovali drugo skupino, zato so jo posedli v avtomatično mega sondo in jo usmerili proti Soncu. Tik preden so jo odposlali stran, pa se je Zarja zahvalila Martinu in mu povedala tole:

“Prav zaradi vaše želje po nemudnem odkritju smisla vesolja ne boste na koncu odkrili ničesar.”

Zarjo so odposlali, Martin pa nikoli ni bil enak kot prej.

Tara Jablanov, 1. b

Elektroni so hitro švigali od nevrona do nevrona po bistrournih možganih mislecev, ki so se zbrali na tretji seji Zveze za ohranitev človeštva, da bi s skupnimi močmi iskali rešitev za zadrego, v kateri so se znašli.

Nekaj mesecev pred trenutno sejo so začeli Zemljani opazovati čudna rožnato-vijoličasta bitja, nikoli prej opažena na Zemlji, ki so se navidezno pojavljala iz samega nič. Imela so štiri rokam podobne ude z pahljačastimi mišičnimi strukturami namesto dlani, neštete lovkaste izrastke na glavi in popolnoma črne oči. Zaradi njihovega grgrajočega oglašanja so jim Zemljani nadeli ime Grgoni. Mesec in dvanajst dni pred trenutno sejo je v Sahari pristala vesoljska ladja v velikosti mesta New York, iz katere se je vsulo mnogo Grgonov, ki so se razkropili po zemeljski obli.

Sprva so se zdela bitja miroljubna; bila so nenasilna in so izražala navdušeno zanimanje za človeško vrsto (celo govorila so njihove jezike!), kar pa je ljudem ugajalo, čeprav so se Nezemljani do njih vedli podobno, kot bi se ljudje do živali v živalskem vrtu.

Nato pa se je z vodilnimi osebnostmi Zemlje zahteval pogovoriti Grgon, ki se je klical generalkapitan George, za katerega so sklepali, da je vodja Grgonov. Razkril jim je, da je vodja ladje, ki je pristala v Sahari, ter da ga je poslal vodja vseh Grgonov, da za njihovo naraščajočo populacijo najde novih planetov.

»Ker tudi sam sledim podobnim načelom 'morale', kot jim vi pravite, sem se odločil, da vam pustim v miru oditi, preden moja vrsta naseli ta planet, ki mu pravite Zemlja.« To so bile natančne besede vedno nasmejanega generalkapitana Georgea pred predstavniki Zemlje.

Ljudje so hitro organizirali Zvezo za ohranitev človeštva, v katero so vključili znane in manj znane mislece sveta, ki naj bi si izmislili način, da generalkapitana prepričajo, da Zemljo zapusti in prepusti ljudem.

Zdaj pa nazaj k trenutni seji ZOČ.

Videti je bilo, da so bile vse ideje predebatirane do samega konca že na prvih dveh sejah, zato je večina premišljevalcev molčala. Edini, ki je neutrudno čeblljal, je bil filozofski profesor Yuriy Nóvak, ki pa je prav tako kot na prvi in drugi seji nakladal o pomembnosti kmetijske revolucije za vzdrževanje človeške vrste, o kateri pa nihče ni imel časa razmišljati, saj so vsi premlevali, kako naj prepričajo generalkapitana Georga, naj ne zavzame Zemlje.

»Precenjeni gospod Nóvak,« se je oglasila nadzornica seje ter znana pisateljica in sodnica svojega časa, Sibila Silvia Schmidt, ki je Nóvaku pustila do besede le zato,

ker nihče drug ni želel govoriti, »čeprav bi, kot vidim, vsi z izrednim veseljem poslušali, kako bolje izkoristiti zemljo za gojenje gomoljnic, pa se bojim, da moramo spremeniti temo na bolj trenutno ...«

»Ali poskušate reči, da potratno izkoriščanje zemlje ni trenuten problem?!« se je razhudil profesor Nóvak, ki pa se je hitro pomiril pod ostrim pogledom varnostnikov.

Oglašali so se isti profesorji misleci kot na prejšnji seji in na prvi seji, predstavljali so iste ideje, ki so bile že preleto in zavrnjene in isti misleci kot na prejšnji in predprejšnji seji so od poglobljanja v lastne misli zadremali.

V predsobah parlamenta so po monitorjih dogajanje spremljali manj pomembni in manj priznani misleci. Zaradi njihove neprepoznavnosti od njih nihče ni zahteval, da o osebnostih na velikem monitorju in njihovih idejah govorijo s spoštovanjem, zato je bilo v predsobi slišati veliko več racionalnega pritoževanja nad dogajanjem v sejnem prostoru.

Pomešana med manj pomembne osebnosti je stala enaindvajsetletna študentka filozofije in psihologije Dana Kischelev in glasno ozmerjala znanega filozofa z besedami, ki so preveč neprimerne, da bi jih zapisali.

Seja se je brez pametne ideje zaključila in razmišljujoče glavice so se razbežale po mestu. Dana je odbrzela v kritje pred človeškimi očmi. Ko je našla zavetje za smetnjaki v neki zanemarjeni stari ulici in je bila prepričana, da je nihče ne vidi, se je s pritiskom na gumb svoje elektronske obleke preobrazila iz svoje človeške oblike v drugačno, nezemeljsko, vendar ne grgonsko obliko.

»Neumne male človeške glavice,« si je mrmrala, ko je iz žepa privlekla svoj elektrooddajnik in kot prejemnika izbrala nekoga z imenom Raverin.

»Predvidevam, da napredka ni,« se je oglasil posmehljiv glas iz slušalke v Daninem ušesu.

»Oh, kako težko mora biti ves dan dremati in brez teže odgovornosti posredovati sporočila!« se je glasu na drugem koncu posmehovala Dana.

»Oh, kako težko mora biti opravljanje neučinkovitega terenskega dela!« ji je vrnil Raverin. Oba sta se zasmejala.

»Poslušaj, tole ne bo šlo, ljudje nimajo več idej, opazovanje njihovega brezupa mi povzroča, kot bi tu rekli, negativne občutke,« je rekla Dana.

»Plan delta torej?«

»Sproži plan delta.«

Dana se je odpravila k elektroničnemu vezilniku – gospodu Protonnerju.

Varuhi vesoljnega ravnovesja so neradi odpravljali težave z nasiljem, vendar ko je bilo to potrebno, so uporabljali tudi orožje z veliko količino uničljivosti.

Ko se je v grgonski ladji zbrala cela Zemljina Grgonija, da bi skupaj legla k spancu, so okoli ladje začele pristajati male nevidne rakete. A preden so grgonski senzorji ogroženosti zaznali sumljivo energijo, ki se je zbrala okoli ladje, je bilo že prepozno. Iz raket so ubežale elektronegativne miši in se napatile nad vesoljsko plovilo. Grgoni so bili gostoelektronska bitja, za katere so bile elektronegativne miši smrtno nevarne.

A miši se niso z lahkoto nasitile. Ko so pobrale elektrone Grgonom, so se spravile nad preostalo Zemljo.

Dana in g. Protonner sta bežeče miši opazovala s strehe ladje, pokrita z nevidnostjo.

»Tole bo pa veliko iztrganih elektronov ...« je zavzdihnil Protonner.

»Ah, zate to ne bo težko delo, kajne?« je povprašala Dana.

»Upam le, da lahko ljudje nekaj mesecev preživijo brez par elektronov.«

Jasmina Kajtazović, 1. e

ČLOVEK V BEZTEŽNOSTNEM PROSTORU

Avtorice:

Lana Kešelj, 1. b

Lara Klemenčič Hansen, 1. b

Nina Bačič, 1. b

Foto: Tomaž Tomažin

Lahko bi rekli, da sami odločamo o svoji usodi in večina ljudi to tudi verjame. Marsikdo se svoje vloge v kompleksu imenovanem vesolje sploh ne zaveda, a jo ima. Mi ne verjamete? Samo pomislite, kolikokrat ste postavljeni pred pomembne odločitve v svojem življenju in nemalokrat se odločite pravilno, nekateri pravijo, da jim je tuja sila pokazala pot ali pa, da so imeli videnja, nekateri se zglašajo na golo srečo, drugi so preprosto prepričani, da so sami tako pametni, kakršni koli izgovor že najdete človeška bitja, je venomer napačen. Mar res mislite, da je mogoče, da so vse rešitve, tako pravilne kot napačne, le naključja, ki so vas na koncu popeljala do zaključka? No, če res premorete le tako malo razuma, naj vam razkrijem, kaj sploh ste.

Bogaboječi vam bodo podali razlago, kako je Bog ustvaril Zemljo in življenje na njej ter kako nas bo po smrti spustil v poslednje prebivališče, bodisi pekel bodisi raj. Znanstvenik bo razlagal o evoluciji in o tem, kako smo se razvili iz skupnega prednika ter da posmrtnega življenja najverjetneje ni. Po svoje imate prav, vendar pa vaše razmišljanje še zdaleč ni doraslo resnici. Resnici o življenju, ki jo marsikdo išče celo svoje življenje, a je kljub temu ne bo našel, resnici, ki jo vsi iščejo kot razodetje, kot pojem, besedo ali dogodek, a ta je mnogo več kot le prazen kalup človeškega izuma. Ne, ta je resnična in ker jo znova in znova iščete na napačnem koncu, je tudi ne boste našli.

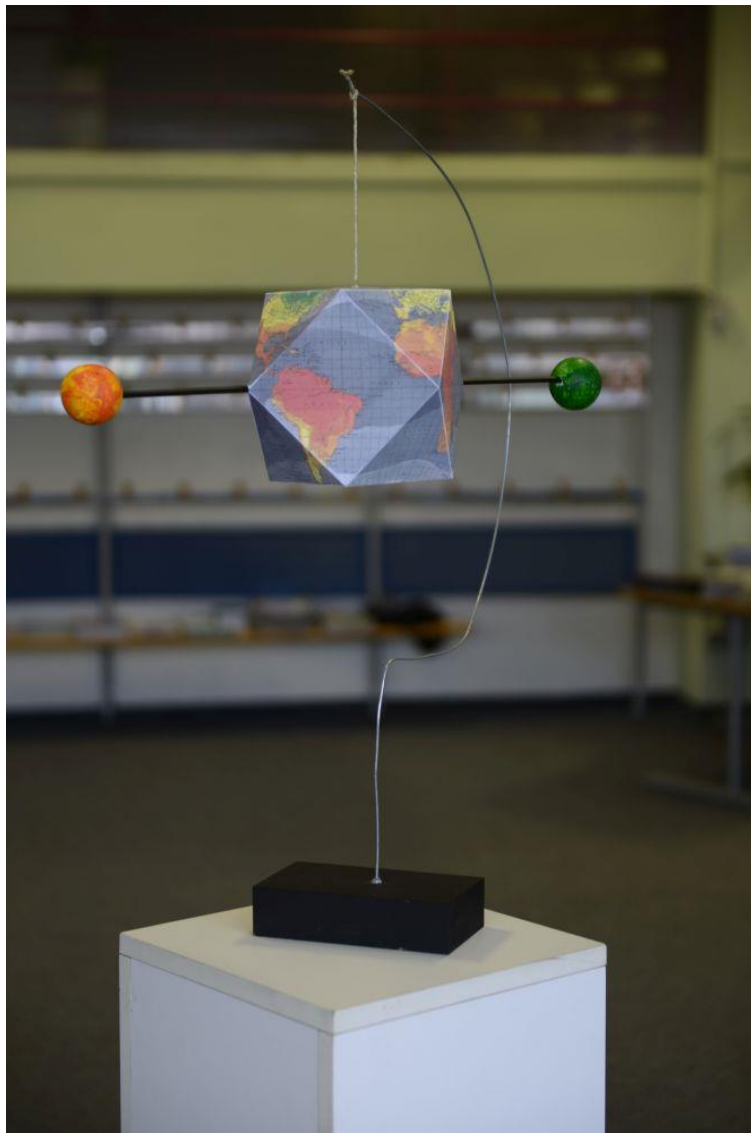
Vam znana kot resnica slovi pod imenom *Veritas* in o njej se ne govori kot o besedi, vendar kot o osebi, saj ta to tudi je. *Veritas* je mladenka, katere osebnost je razdvojena na tri dele, ki jih mora sama usklajevati, da ne bi eden prevladal. Njene osebnosti imajo prav tako imena: *Peperit*, *Vita* ter *Mortem*, ker pa vam, ki ste pozabili na pristnost jezika, to pomeni manj kot proioksoploidi, čeprav se mi ob omembi teh ničvrednih makroostankov kod dozdeva, da se vam še sanja ne, o čem govorim. *Veritas* tako skrbi za usodo vas in vašega planeta ter še mnogo drugih planetov, ki jih najdemo v vesolju, saj niste mislili, da ste edini tam v prostranih galaksijah, kajne? No, sedaj, ko veste, da vaša lastna usoda ni odvisna zgolj od vas, naj vas seznanim s tem, kar se pravzaprav dogaja.

Po dolgih letih delanja, odrekanja ter zadrževanja ni bila več zmožna pretrpeti niti ničinke sekunde več, naredila je nekaj, kar je obljubila, da ne bo, odrekla se je sami sebi, se izvila iz primeža lastne utesnjenosti ter odšla, odšla stran od doma, stran od varnega zavetja poznanega. Stran od galaksije, ki je človeštvo še ne pozna in je tako daleč, da je najverjetneje tudi nikoli ne bo, sama pa jo je

poznala po imenu *Temporis lumine*. Podala se je na pot, katere cilja si ni zastavila, le hodila je po breztežnostnem prostoru vesolja ter gledala v majhen obesek v svoji roki. Bil je majhen, okrogel obesek temno rjave barve, ki je bil napolnjen z delci alg Galagnijskega nabrežja, ki so znane po svoji sposobnosti odčitavanja valovnih frekvenc možganov, s čimer zmorejo zagotoviti, da ti obesek pokaže pot do vsega, kar si ti podzavestno sam najbolj želiš. Seveda moramo povzeti, da ni šlo za človeško bitje, ampak za utelešenje same življenjske resnice, tako da je njeno potovanje temeljilo na izjemnem medprostorskemu potovanju z zlivanjem v čas ter ponovnem sestavljanju nazaj v prvotno obliko. Pri tem si cilja sama zavestno ni izbrala, zaradi tega je bila kar dodobra osupla, ko je prišla do planeta imenovanega Terra oziroma, kot so ga imenovali njeni prebivalci, Zemlja. Planet je poznala in prav tako njegove prebivalce, saj jih je sama ustvarila in jim krojila usode. Pomislila je, da že dolgo ni bila na Zemlji, zato se je odločila ostati ter malo opazovati človeški narod. Previdno se je udeležila ter spustila na majhno vasico ob obrobju irskega otoka An Tra. Tako je sedela tam na bali sena in opazovala mimoidoče. Vsi so bili zatopljeni v svoje misli, med seboj se niso pogovarjali, spremljali so jih mrki obrazi in pogledi zavisti. Veritas kar ni in ni mogla verjeti svojim očem, vse se ji je zdelo tako zelo neresnično, le kdaj je človeštvo postalo tako odtujeno do bratov in sester lastne podobe? Kdaj smo pozabili pomen življenja? Bila je razjarjena, le kako morejo ljudje iskati resnico življenja, če pa niso dorasli niti življenju samemu. Vsa jezna je odšla do bližnjega kmeta ter ga jasno in glasno vprašala: »Povej mi, prebivalec tega zemljišča, kaj bi naredil, če bi ti nekdo dal veliko bogastvo, nato pa bi ti to bogastvo zanemaril in pozabil njegovo pomembnost?« Mladi kmet je nekaj časa strmel v prelepo mladenko pred sabo, nato pa je preprosto odgovoril: »Če imaš ti velik kos kruha, a ti ga nekdo malo odgrizne, ta kruh izgubi svojo veličino ter se tako ne smatra za nekaj velikega. Lahko pa si ponosen na to, da tvoj sorojak ne bo stradal in ti prav tako.« Nato je mladenič vstal ter odšel naprej na delo, pri tem pa si je rahlo požvižgaval pesmico. Veritas je tam obstala ter ugotovila, da je tudi mnenje mladega kmeta pomembno in pravilno. Ko je tako nekaj časa gledala predse, je prišla do ugotovitve, da niti ona sama tako imenovana resnica ne ve, kaj je pomen življenja; ter da so ljudem pomembne različne stvari in da je tako imenovano vprašanje o pomenu in smislu življenju uganka, ki jo mora vsako živo bitje odkriti in najti samo pri sebi. Presenečena in osupla se je začela zavedati, da sama o sebi ve še manj kot ljudje, da v vseh tisočletjih obstanka o sebi ni izvedela ničesar ter da je bila sama tako zatopljena z drugimi in se vmešala v početje drugih, da je nase pozabila.

Veritas se je vrnila v domovanje v svoji galaksiji ter se ponovno združila s svojimi notranjimi jazi. Tedaj se je odločila, da bo pomagala sleherni osebi pri iskanju samega sebe in pomena življenja, a le, če se bo ta oseba izkazala za vredno zaupanja tako velikega bogastva. Torej če se bo kdo od vas, ki to sedaj berete, podal na pustolovščine po vesolju, prostoru in času, da bi odkril pravo resnico življenja, in če se bo izkazal za vrednega, bo imel na svoji strani največjo zaveznico. Resnico samo.

Hana Kandus, 1. f

Ob osmih po okrajnem lunarno-galaksijskem času je Zgru stopil iz hiše in se zazrl v jasno poletno nebo. Zeleni radioaktivni oblaki, ki so še pred pol ure v višjih plasteh atmosfere povzročali hude eksplozije, so izginili in ostalo je le še jasno oranžno nebo. Ob tej uri se je jasno videl njegov domači planet Ejaar, za katerim je sijalo veliko rumeno Sonce. Že čez nekaj ur bo spet doma v močvirnatem Lilaouvu in počitnic bo konec. Te so v vročem in nevihtnem delu leta na Ejaaru skoraj nevzdržne, zato jih je veliko lažje preživeti na eni izmed njegovih lun.

Po ulici je prikorakal visok zelen humanoid s tremi glavami in zmotil Zgrujevo sanjarjenje. »Si pripravljen?« je vprašal. Zgru se je ozrl in zagledal svojega najboljšega prijatelja Kinksa. Preveril je svoj antipozabljivostni obesek, ki mu ga je kupila babica na svojem potovanju po planetih sosednje meglice, in se nemudoma spomnil, na kaj je pozabil. Stopil je nazaj v hišo in na lebdeči samopremični odlagalni mizi ga je že čakala torba. Pograbil jo je in jo shranil v prenosno žepno enoto za shranjevanje materije. S Kinksom sta se s svojimi teleportacijskimi zapestnicami teleportirala v transportno-teleportacijski center in kupila vozovnici za pot domov.

»Kakšna škoda, da teleportacijske zapestnice delujejo le na kratke razdalje. Veliko lažje bi se bilo teleportirati domov kot potovati z ladjo,« se je pritožil Kinks. Potovanje z vesoljskimi ladjami mu za razliko od Zgruja ni bilo nikoli v užitek, saj sta zaradi letenja vedno imeli glavobol vsaj dve njegovi glavi. »Ne skrbi, let ne bo dolg in postregli bodo hrano,« je z nasmehom odgovoril Zgru. »Vsaj nekaj,« je rekel Kinks, ko je njun pogovor prekinil umirjen glas iz zvočnika, ki je prosil potnike, naj se vkrcajo na ladjo. Ejaar-space 340 je bila ladja srednjega cenovnega razreda namenjena vsakodnevnemu uporabi na krajše razdalje. Glede na standarde v središču galaksije je bila grozljivo zastarela, v majhnih osončjih ob robu galaksije, kot je to, pa je predstavljala dostopno in dokaj hitro prevozno sredstvo za potovanje po osončju.

Ko so se vsi potniki vkrcali in usedli, je ladja vzletela. »Slabo mi je,« se je pritožil Kinks, ki se je že držal za dve glavi, medtem ko je Zgru skozi ovalno okno ladje opazoval vzlet. Čez nekaj minut je rožnata stevardesa z modrimi trepalnicami in rdečim perjem pripeljala voziček s hrano. Postregla jima je sok iz lubja oilonskih dreves in tradicionalno vijolično morsko pito. Hrana na vesoljskih ladjah je imela vedno dober okus, ne glede na to, kaj so postregli. To je bil večinoma edini razlog, da je bil tovrsten prevoz še vedno sprejemljiv.

Zgru je ravno prijel kozarec, ko ga je Kinks dregnul s komolcem, da si je polil sok po novih superodrivnih-ultrazvočnih supergah. Pogledal je Kinksa, ta pa je le prestrašeno in nepremično zrl skozi okno. Ladji se je bližal ogromen meteor.

Kinks je še vedno nepremično sedel ob njem in od strahu mu je že odpadla tretja glava. Meteorit so opazili tudi drugi potniki in na krovu ladje je v hipu zavladata panika. Vsi so vstajali in tekali naokoli, večinoma proti rešilnim kapsulam. Zgru je povlekel Kinksa z njegovega stola proti rešilnim kapsulam, pri tem izgubil ravnotežje in padel.

Kinks ga je pobral in hitro sta stekla proti zadnji prosti rešilni kapsuli. Vse ostale so že zapustile ladjo. Vanjo sta stopila ravno v trenutku, ko je meteorit zadel ladjo in v veliki eksploziji je kapsulo odneslo proti Ejaarju. Nepripeta sta priletela v zid kapsule in se popraskala. Zaradi poka jima je bobnelo v glavi. Kapsula je bila precej poškodovana zaradi eksplozije, vrata so komaj visela na svojem mestu in zunaj je del kapsule gorel. Zajel jo je gost bel dim, ki se je valil skozi poškodovana vrata. Od strahu sta Zgru in Kinks kričala z vsemi glavami, medtem ko sta vedno hitreje padala proti nečemu rdečemu. Kapsula se je vnela še znotraj in začela razpadati v zraku. Ogenj se jima je bližal z leve, kjer so iz stene štrlele žice, in padalo je odneslo, rezervno padalo pa je gorelo pri vratih. Hladen veter je kapsulo dokončno razkosal ravno v trenutku, ko sta pristala v eni od želejastih gora na severu Lilaouja in se pogreznila v sladek sadni žele.

Zgru je k zavesti prišel šele zvečer, ko se je znašel v Lilaoujski centralni bolnici, kamor so ju s Kinksom teleportirali po večurnem reševanju iz želejaste gore Tippro. Zahvaljujoč želeju so se njegove rane že zacelile in njegova koža je bila spet naravne sluzasto-oranžne barve, Kinksu pa je že spet začela poganjati tretja glava. Že naslednji dan je bilo vse normalno, ko si je doma v večdimenzionalni sobi ogledal tekmo bakkstllea.

Pia Lara Korošec, 1. b

EMILLIINA ŽELJA

Prav to soboto sem dobila eno od najbolj čudnih idej, kar sem se jih kdajkoli spomnila. Ker se je bližal moj rojstni dan, sem si lahko zaželela karkoli. Ampak zakaj ravno ta želja? Nobena druga 16-letna punca si ne bi zaželela kaj takega, kar je prešinilo mene. To pomeni tudi, da nekako ne spadam na ta svet.

Pred sončnim vzhodom sem spakirala nekaj stvari, ki jih najbolj potrebujem: sam-galaktikus-tb-mp3 predvajalnik glasbe, lonček žvečilnih gumijev mit-bringen, pižamo znamke M&M, foto-sprint-11 in nekaj denarja. Ko sem vse potrebne stvari stlačila v nahrbtnik, sem poklicala na številko 20-7-1969 ter naročila galaxy-taxi. V dnevni sobi me je čakala mami s skodelico kave v naročju. "Kakšen hrup pa zganjaš, Emillia, saj je ura šele enajst dopoldan?" Ko me je zagledala z nahrbtnikom na ramah, sem ji morala pojasniti, kam se odpravljam. "Ker je danes moj rojstni dan, sem se odločila, da grem na potovanje ... v vesolje in si izpolnim rojstnodnevno željo." Še preden se je zavedala mojih izgovorjenih besed in mi zaželela vse najboljše, sem že sedela v taxiju znamke Apollo. Voznik z imenom Louis je bil zelo prijazen ter me vprašal, v katero smer sem namenjena. Najprej sem načrtovala obiskati staro prijateljico Moonehy, ki biva na drugi strani galaksije. "Na Moonehyevo vremeturizmatično postajo."

Raketotaxi s hitrostjo najhitrejših stvari na svetu je dobra izbira za vse, ki želijo potovati po vesolju. Zdaj in tukaj pa se začne pravo potovanje. Prijateljico Moonehy poznam preko world-wibka. Ker prihaja z drugega planeta, je še nisem spoznala v živo, ve pa, da pridem. Ko sem vstopila na postajo, sem jo takoj zagledala: modri lasje, temne oči, visoka postava. "Emillia!!! Končno si prišla. Vem, da te zanima vse o našem planetu, ampak o tem pozneje. Zdaj ti moram pokazati presenečenje, ki sem ga pripravila zate." Takole me je napadla, še preden sem jo uspela pozdraviti. Potem mi je čestitala za rojstni dan, nato pa sva se odpravili. Hodila sem za njo, najprej sva šli v veliko dvorano, nato pa v manjšo. Tam sem zavohala nekaj, ampak ne vem kaj, dišalo ni po ničemer, kar bi prepoznala. Nato sem zagledala bitja s krili, podobni konjem v našem svetu, ampak mnogo lepša od njih. "Tole so hipopegi ... greva jahat!" je rekla Moonehy navdušeno. Bila sem vznemirjena, saj tudi na Zemlji rada jaham konje. Ugotovila sem, da so hipopegi dišali po meti, mentolu in sladkorni peni z okusom jagode. Odšli sva iz nekakšne hipofarme in med jahanjem mi je razkazala vse, kar se je dalo videti. Izkazalo se je, da tukaj ne bi bilo slabo živeti. Ker je na tem planetu dan dolg le 6 ur, sem se poslovila in razmišljala, kam bi odšla zdaj.

Z Louisom sem se peljala do kar oddaljene galaksije na planet Smololov. To je planet z neokrnjeno naravo in divjimi živalmi, celo dinozavri. Nisem si mislila, da bom videla toliko živih vrst na enem mestu. Vzela sem foto-sprint-11 in slikala nekaj živali, ki so mi bile všeč. Za darilo ob vstopu na ta planet sem dobila letečo preprogo, ki mi je prav prišla po treh urah hoje in ogledovanja. Poletela sem do najbližjega mesta, kjer sem si hotela kupiti kaj za jesti in piti. Na mojo srečo so bile vse trgovine, restavracije in kavarne zaprte. Leteči preprogi je zmanjkalo baterije, zato sem morala hoditi do drugega najbližjega mesta. Od same utrujenosti sem se spotaknila ob policista, ki je ležal na tleh, in si zvila gleženj. Poklicala sem mami, ji povedala, kaj se je zgodilo in kje sem. Naročila mi je taxi za domov.

Zvit gleženj je le ena od stvari, ki se ti lahko pripetijo na planetu, ki je obdan z nesrečo. Povedali so mi, da planet Smololov ni ravno dober kraj za obisk na rojstni dan. Tako sem konec dneva sedela na kavču, jedla rojstnodnevno torto in razmišljala, kdaj se bom vrnila in nadaljevala s potovanjem.

Maša Mesec, 1. g

ODLOČITEV

V dvorani je vladal nemir. Premier je stal na odru in si pod noge neopazno podtaknil pručko, da bi zgedal vsaj približno primerno visok. Zadihano, zaradi napora, ki mu ga je to povzročilo, je z visokim glasom pomembno dejal: »Danes je napočil veliki dan, na katerega smo vsi čakali.« Solar je medtem zdolgočaseno dejal Trisih: »Pa ne že spet.« »Spet so lovili Termitpokole,« mu je samozavestno odvrnila Trisih, »vedno eno in isto,« je še dodala. Oba sta veke komaj držala odprte, se naslanjala drug na drugega, premierjevemu govoru pa ni in ni bilo konca.

»BUUUUUUUUUUUUUUUUM!« Zazvonil je zvonec in naznanil posebno sporočilo. Premier se je izkašljal in prebral s popackanega listka: »Spoštovani in spoštovane, naš tehnološki zaklad se je po dolgem raziskovanju odločil, da nas obkroža preveč Termitpokol, ki se razmnožujejo 60x hitreje kot predvideno. Odločili smo se, da je naša najboljša možnost za preživetje ta, da pustimo, da nas računalnik razdeli po barvi možganov. Tisti, ki ste imeli v 1/5 življenja modre barve možganov, boste odšli na pameten ali **modri planet**. Če so vaši možgani beli, se pripravite za pot na **beli planet** ali planet jasnosti. Tisti z rumenimi odhajate na **rumeni planet** ali planet razuma. V primeru, da imate rdeče možgane (srčno upam, da temu ni tako), odidete na **rdeči planet** ali planet strasti, skušnjave in pekla,« je z zadovoljstvom govoril. »Vsi, ki nameravajo temu nasprotovati, bodo usmrčeni. Hvala za razumevanje in lep dan,« je še dodal premier in odšel iz dvorane, kakor da je ravnokar prebral nekaj čisto običajnega. V dvorani je zavladal še večji kaos kakor prej. Besede, ki so prihajale iz ust ljudi, so izražale nezadovoljstvo in strah. V trenutku žalosti so prišli možje, ki so začeli skenirati možgane. Solar in Trisih sta se zdaj navidezno trdno držala, dokler ju dva moža nista razdvojila. »Solar gre na modri planet,« je zakričal prvi. »Trisih gre na rdečega,« je dodal drugi. Na rdeči planet so odšli le tisti, ki so si zaslužili hudo kazen, a Solar v Trisih ni niti za sekundo podvomil. Vzel je stol, moža udaril, Trisih pa potegnil k sebi. Mož se je hitro pobral in vanj usmeril pištolo.

Ali bo **ljubezen** znova **premagala** svet ali bo tokrat **drugače**?

Odločitev prepuščam vam.

Gaja Napast, 1. d

OD KOD IZVIRA NAŠE RAZMIŠLJANJE?

Ves premražen se je zbudil v tuji postelji. Glavo je tiščal med roke, da bi preprečil vplivanje migrene na svoje počutje. Odprl je oči in strmел v medlo podobo neznane okolice. Iz daljave je lahko zaslišal čudne glasove, podobne sporazumevanju med živalmi, ki so vsak trenutek bližje. »Zopet trpim zaradi domišljijских sanj. Vsako jutro sem nenaspan in izmučen,« je na glas razmišljal Marchoon. V kamrico, kjer je skozi line prodirala vijolična svetloba tamkajšnje zvezde, je vstopilo dekle približno enakih let. Prisedlo je k 13-letniku na žimnico iz sluzi in tiho zašepetalo: »Pomagala ti bom, zaupaj mi.« Deček se je zdrznil, njegovi možgani so se segrevali, pred očmi so se mu prikazovale sanje preteklega tedna, v trenutku pa se je zavedel, da ga tokrat ne trpinčijo le nočne more, temveč da so ga misli tokrat zares teleportirale na človeku neodkrito destinacijo. Zavedel se je, da je na planetu iz osončja, ki je prečno od Rimske ceste na tretjem obratu na 2469 stopinj, če bi bil v središču orientiran južno po straneh neba, ki jih poznajo na Antarktiki. Ozrl se je okoli sebe. Obkrožala so ga bitja s štirimi tacami, temno sivo kožo in pomanjšano slonjo čeljustjo. 10 elastik za lase stran pa je ob njem sedela oseba, ki ga je ponovno ogovorila: »Ne predstavljam si, kako nelagodno se počutiš, a prebrodi svoje mentalne zavore, kajti takoj morava od tod.« »Kdo si? Kaj želiš? Zakaj sem tu? Kam greva? Kje je moja soba in postelja, v kateri sem zaspal včeraj 42 minut pred polnočjo?« je bil zmeden Marchoon. Še enkrat se je obrnil proti dekletu, da bi se prepričal, da si ne domišlja. Zastrmel se je v njeno glavo. Bila je velikosti zemeljske televizije. »Kaj je s tvojo glavo?« je v upanju na odgovor strmел v njene oči. »Vse ti razložim, samo teci za menoj,« ga je z odgovorom razočarala.

»Pozdravljen na planetu Prstness. Ime mi je Chrw in tukaj je moj dom, tako kot je tvoj na Zemlji. Sedaj pa ti razkrijem, kam se nama tako mudi. Na drugem prstu vesolja, če ste vi na mezincu, smo mi na sredincu, skrbimo za nadzor dogajanja na vašem planetu. K vam pošiljamo različne signale, vi pa jih podzavestno sprejemate in se nanje odzivate. Poenostavljeno: ste kot igrače na daljinsko vodenje, prejimate pa naše ukaze. Vsake toliko časa se nam zgodi napaka in ponesreči so naši duhovni sunki premočni, zato kakšen Zemljan konča tukaj.« »Kaj?« slišnemu ni verjel Marchoon. »Točno tako je in nič drugače. Poleg tega, če te kdorkoli vidi, te bo vklenil in napotil k našemu vladarju, ki te bo obglavil. Sovraži Zemljane, zato tudi tak strog režim. Vzgojeni smo, da služimo vladavini tako, da razvijamo valovanja in z njimi vplivamo na vas. Naš cilj je, da vas uničimo in zavladamo,« je bila iskrena Chrw. »Kaj?« je ponovil Marchoon, kot da ga ne bi

slišala že prej. »Ne grem se osnovnošolskih igrice. Ne boš me pretentala tako zlahka.« »Brez heca. In ko si me spraševal o moji veliki glavi ... Ker vrste živih bitij iz rodu Homo uporabljajo le približno 10 % možganskih zmožnosti, imamo mi prilagojene večje, zato da jih uporabljamo še zmeraj enak delež, a pravzaprav več,« je zasopihana Chew odprla vrata. Marchoona je zaslepila močna vijolična svetloba, ki mu je skoraj scvrta zenice. »Auu!« je cvilil in se opotekal. »Pripravljen sem sodelovati s tabo, samo spravi me nazaj domov. Takoj!« Pred njim so se razprostrli dolina polna tovarn, rdeče oranžna polja, plakati z žaljivimi napisi do ostalih prebivalcev v tem vesolju.

Chrw je Marchoona spremenila v nevidnega in ga zvelkla v eno izmed proizvedenih škatlic, velikih približno kot luknjač za liste. Marchoon je obnemel. Pred seboj je zagledal na tisoče možicljjev, vitkih kot bageta in s premerom glave velike kot kolo kolesa za odrasle. Počasi se je začel premikati od ene delavske enote do druge. Končna postaja je na novo izgrajenih aparataturah izvajala teste. Posvetilo se mu je. V krhkih ročicah so držali zadevice s šestindevetdesetimi gumbi in venomer ko so pritisnili na enega od njih, je Marchoona streslo tako močno, da je za $0,2 \times 10^7 \mu\text{s}$ omedlel. Zaradi bolezni je Marchoonu srce pešalo in njegovo telo drugačnih življenjskih razmer ni moglo več prenašati. Za obroček s kičem na roki je potegnil Chrw. »V tej sekundi je čas, da me odpošlješ nazaj, tako ne gre več. Obljubim, da bo tvoja skrivnost, da si me obdržala pri življenju, vedno ostala med nama.«

Marchoon je z neba kot skromna kaplja dežja treščil ob travnate bilke. V komi je obležal sredi Hyde parka v Londonu. Naslednji spomin, ki ga je o tem popotovanju lahko priklical, jebil, kako zvoki siren pritiskajo nanj.

Rehabilitacija notranjih organov se je močno zavlekla, a doživljenjskih težav ne bi smelo biti. Zaradi nenavadnega pristanka na Zemlji je bil Marchoon povabljen k sami angleški kraljici. Njegov potopis se ji je zdel kot nalašč za večerno branje njenemu vnuku.

Lorena Lina Perpar, 1. d

JACK IN OMARA

Bilo je normalno ponedeljkovo jutro, pa vendar se je v zraku čutilo nekaj drugačnega, kot da bi bilo usojeno, da se na ta dan zgodi nekaj pomembnega. Jacku se je to zazdelo že prvi trenutek, ko je vstal, vendar ni vedel čisto, kaj je ta občutek. Živel je na pečini nad morjem in hiša je bila resnično vredna vsakega pogleda, saj je bila veličastna. Večina hiše je stala na tleh na koncu pečine, vendar pa jo je nekaj gledalo tudi čez, tam pa je imela seveda steklena tla in pogled skozi njih ni bil za vsakogar, definitivno pa ne za ljudi s strahom pred višino, saj so se tla prikazala dobrih sto petdeset metrov pod hišo. Jack je bil uspešni podjetnik, to se je videlo tudi v vsej njegovi lastnini, saj ni bila zgolj hiša hvalevredna, vendar tudi vse ostalo. Ne glede na to, kako premožen je bil, Jack ni bil nadut ali pa samovšečen, bil je preprost človek, ki je prihajal iz preproste srednjerazredne mestne družine.

Ko je vstal, se je napotil v kuhinjo, kjer mu je kot običajno pomočnica in tudi njegova tajnica Margi pripravila zajtrk ter skuhala kavo. Po zajtrku je odšel do svoje garderobne sobe, kjer pa je bilo nekaj drugače, en par črnih čevljev je stal med rjavimi. Sprva je menil, da je zgolj čistilcina pomota. Odšel je do omare, ko pa je vzel ven suknjič, ki ga je nameraval obleči, je opazil v steni luknjo. Na telefonu je prižgal svetilko in vstopil. Zdelo se je, kot da hodi po nekakšnem tunelu, na koncu katerega je bila zelo majhna, pa vendar vidna luč. Tako je hodil kakšnih sedem minut in je na koncu le prispel do konca. Sprva ga je svetloba oslepila, nato pa so se počasi začele razjasnjevati oblike in barve. Prišel je v nov svet, v katerem na prvi pogled ni bilo žive duše. Vse je izgledalo kot iz pravljice. Trava je bila svetlo zelena kot na pomlad, pa vendar je dišalo po poletju. Travniki so bili prekriti s cvetlicami, ki pa jih Jack še nikoli ni videl. Bile so visoke toliko, da normalnemu človeku pridejo ravno čez gležnje. Na stebli so imele na listu cvetove, na koncu pa namesto cveta en velik okrogel list. Jack je gledal okrog sebe in ugotovil, da se tem prostranstvom ne vidi konca. Tako je hodil pol ure ali pa še več, ko je v daljavi zagledal hiško, ki pa je zgledala kot ogromno drevo. Prišel je do nje in potrkal, prvič ni bilo odziva, drugič tudi ne, tretjič pa je zaslišal korake in počakal pred vrati. Ko so se odprla, ni mogel verjeti svojim očem, bilo je, kakor da bi se odprla vrata in je za njimi stalo ogledalo. Gledal je v samega sebe, vendar v drugačnih oblekah. Tako sta oba Jacka stala nekaj minut in se zgolj opazovala, nato pa je novi Jack spregovoril. Ponudil je našemu že znanemu Jacku roko in se predstavil kot Brad. Jack je nemudoma začel spraševati, kako je mogoče, da sta

enaka, kam je prišel ter kaj se dogaja. Brad je rekel, da mu lahko vse razloži in povabil ga je na čaj ali kavo, seveda kakor mu ustreza. Ko je Jack vstopil, ni mogel verjeti svojim očem; sobi, v kateri je stal, ni bilo videti konca, stopil je še enkrat ven in hiška je bila od zunaj videti res majhna, ko pa je ponovno vstopil, je bilo, kakor da bi vstopil v palačo, sedaj mu resnično nič več ni bilo jasno. Hodil je za Bradom do jedilnice, kjer sta se usedla za mizo. Brad je počasi začel razlagati, da sta oba v resnici isti človek, zgolj v različnih resničnostih. Za vsak dogodek v življenju obstaja več različnih scenarijev, kako se bo zgodil - in vsak od nas živi v enem od njih. Jacka je zanimalo, kako da Brad ve vse o tem. Brad ga je popeljal v sobo, katera je bila celotna steklena. Steklena pa je bila le na pogled. Celotna je bila iz velikih ekranov, ki so spremljali dogajanje po Bradovem svetu. Ta svet je bil resnično napreden in Jack je nasproti njim živel v kameni dobi. Pogovarjala sta se še nekaj časa in naposled je Jack odšel nazaj domov.

Pika Prinčič, 1. c

KAKO JE MARION SPREMENIL ZEMLJO

Na planetu, kjer nobenega nič ne zanima in kjer ljudje mislijo samo na svoje dobro in se ne ozirajo na druge, je živeti kar težko. Se pa ne rodijo čisto vsi ljudje taki. Med vsemi hiškami, ki so se prepletale v ulice, ki so vodile v skupek nejevoljnosti in zanemarjanja, je živel rdečelas gospodič visoke postave, tam nekje srednjih let, Marion Bonbon. Marion se ni ujel z nobenim. Pa niti ne, da se ljudje niso hoteli pogovarjati, vendar je bil Marion zelo čemeran človek, ki je sovražil vse, saj je svojo voljo raje porabljal za iskanje smisla življenja ljudi in njihovega obstoja. Po njegovem mnenju so bile živali in rastline edina pravična bitja na Zemlji in prav zato so bili to njegovi edini prijatelji.

Vsako popoldne se rdečelasa glava odpravila na sprehod po bližnjem gozdu. Tako se je tudi tega sončnega sobotnega jutra odpravil po gozdni poti in ravno ob prečkanju sinjega potoka, ki je šumel lepše kot kateri drugi človeški inštrument, je na Mariona padla čudna reč, pravokotne oblike. Marion jo je seveda pobral in preden si jo je dobro ogledal, je vanj zadela neverjetna sila, ki ga je porinila naravnost v potok. Ko je priplaval na breg potoka in si obrisal oči, da je lahko kaj videl, je pred sabo zagledal ogromno letalo, ki pravzaprav ni bilo letalo, ampak helikopter, ki tudi helikopter ni bil. Ampak pred njim so stale tri jezne postavice, ki jih je težko opisati le z besedami človeškega slovarja. Lahko bi rekli, da so bili podobni kuščarjem na dveh nogah. Na glavi so imeli ogromna očala, taka da so

jim zavzela polovico glave. To pa niso bila navadna očala, z njimi so lahko videli v človekovo notranjost, torej občutke in čustva. Bilo pa je nekaj posebnega na njih, to, da so bili vedno veseli. Tudi ko so bili jezni, jih je preplavljala sreča in prav zato nikoli ne bi škodili nikomur. Fortunresi so bili nadvse simpatična bitja.

Ko je Marion še vedno Strmel v vso to čudo, se je eden od Fortunresov premislil in spregovoril: »Si ti ukradel naš disk?« »Ne da bi vedel,« je rekel Marion. »Je pa prej name padla neka čudna stvar, ki bi se po nenavadnosti ujemala z vami,« in jim pokaže disk. »No, hvala, res si prijazen mladenič. Ali te zanima, zakaj potrebujemo to?« »Pravzaprav me res, tu se ne dogaja nič zanimivega.« »No, saj ravno to je problem. Poglej, mi Fortunresi skrbimo za veselje v galaksiji. Začutili smo, da je z Zemljo nekaj hudo narobe in po dolgem opazovanju smo ugotovili, da ji v notranjosti manjka disk veselja. Naši bi ga vstavili noter, ampak problem je, da Zemlja spušča v notranjost le ljudi. Kar pa mi nismo, če si opazil,« mu je povedal eden od njih, ko se je že oglasil naslednji. »Pa mi smo pravi tepci! Njega lahko uporabimo za to, saj vidite, da je drugačen, že po tem, da se pogovarja z nami!« Marion niso pustili do besede, obrnili so se stran od njega in se sami posvetovali. Po nekaj minutah je eden od njih spregovoril: »Poslušaj, radi bi, da odneseš disk v notranjost Zemlje. Vendar tega ne boš naredil zastonj. V zameno te bomo peljali na izlet po vesolju.« Marion je brez obotavljanja rekel: »V redu, sprejemem dogovor.« In že so stali na vesoljski ladji, ki Marionu še vedno ni bila jasna.

Na izletu so bili en dan, kar je na Zemlji pomenilo približno pet minut. Marion je spoznal veliko čudes. Ljudi, ki sploh niso bili ljudje, ampak obleke, ki so same hodile naokoli. Superinteligentne mačke in pse, ki so skrbeli za svoje ljubljence, ki so bili neke vrste spačeni ljudje.

Ko so se vrnili na Zemljo, je Marion disk odnesel v Zemljo in ljudje so se takoj spremenili.

Od takrat naprej se nihče ni brigal le zase. Marion je dobil prijatelje, na Zemlji pa tudi v vesolju. Od takrat je lahko vsak mesec hodil na počitnice na različne planete. Vendar tega ni povedal nobenemu. Tega, ali bo povedal ali ne, pa žal ne vemo. Morda pa se bojo poletne počitnice razširile v vesoljske počitnicbe.

Brina Vadnjal, 1. c

TUDI RIBE BI RADE LETELE

»Kaj pa ti delaš tu? Tako lepa dekleta bi morala zdaj že spati.« Opazki so sledili žvižgi in krohot. Astrea je zavzdihnila in začela hitreje hoditi; ura je bila 2.53 zjutraj in topel avgustovski veter je pihal ob amsterdamskih kanalih. Zavila je v najbližjo stransko ulico in zatem to storila še trikrat, da vinjenih zasledovalcev ni mogla več slišati, ter stekla do majhnega osamljenega mostu nedaleč stran. Tam se je še zadnjič ozrla okrog sebe in skočila v vodo; premočena je splezala na svoj heksazten, ga zagnala in cilj naravnala na planet Nimeus v galaksiji Thueragor. Komaj je čakala, da se bo spet vrnila domov.

Po potovanju, ki ga je opravila pogosteje kot svoje šolske izpite, je Astrea pospravila plovilo v za to namenjen prostor v senci dreves, ki so s sončnimi celicami proizvajala električno energijo, in vstopila v lebdečo hišo. Pričakala jo je nejevoljna sestrična Beylise s kupom nezlepljenih notnih listov v eni in stojalom v drugi roki; njeni lasje so bili speti v nekaj, kar je bolj kot na figo spominjalo na prestrašenega ptiča. »Astrea, kateri dan je danes?« Dekle je začelo razmišljati. Ko je Beylise ugotovila, da odgovora ne bo, je zavzdihnila. »25. avgust je. Daj no, stara si šestnajst let in pet šestin, kaj zdaj to pomeni? Ojoj, vidim, da si res izgubljen primer. Koncert, Astrea, koncert imamo, povrh vsega še nastopaš na njem, in dejstvo, da si na to pozabila, je sicer zelo zaskrbljujoče, ampak bo moralo počakati, ker te čez pet minut pričakujem v dvorani na vaji.« Zadnji stavek je povedala v enem dihu in odvihrala, Astrea pa se je namrdnila in se šla v svojo sobo preobleč. Uredila se je in se s polbratom Khoianom že hotela vkrcati na heksazten, ko je opazila, da najbližje drevo ni imelo ničesar razen golih vej. »Khoian, kaj se dogaja? Lip-7-ton ima toliko listov s celicami kot jaz dobrih ocen, a nisi ti botanik? To situacijo moramo rešit-...« Ni ji uspelo dokončati stavka – prekinila jo je namreč siva rhibka, ki bi ji skoraj pristala na glavi. K sreči se je dovolj hitro umaknila, da ji je majhna sluzasta kepa, iz katere so štrlele plavuti, pristala pred nogami. Khoian je le zavzdihnil in se ozrl po drevesih okrog sebe. »Pravzaprav sem te hotel prositi za pomoč pri tej zadevi.«

»Dobro poglej. Lip-5-ton nima skoraj nobenega lista ter kup žalostnih sončnih celic pri svojih koreninah, okoli Lip-4-tona tamle pa leti kup sivih in rjavih rhibk. Prav imaš, to res zveni nemogoče, ampak rhibke letijo; ker so navajene morskega okolja, ne vejo, kako bi se prehranjevale. Listi dreves se jim zdijo najbolj podobni algam, pri tem pa jih celice za zbiranje energije sploh ne motijo. Če bo šlo tako naprej, ne bo več ne dreves ne elektrike, ampak bomo ostali sami v temi skupaj z zmedenimi sluzastimi živalcami. Naša najboljša rešitev so semena pravih dreves

z Zemlje; ti tja potuješ tako pogosto, da ti najbrž ne bi bil noben problem najti nekaj semen in jih prinesiti nazaj. Si za?» Astrea je polbrata gledala z osuplim pogledom, polnim nejevere in groze, vseeno pa se je v njih svetila tudi iskrica pričakovanja in adrenalina. »Pa ravno zdaj, ko mi je uspelo pobegniti tistim ogabnim pijancem ... Ja, seveda bom šla. Rhibk ne maram, sploh pa ne, kadar mi padajo na glavo – če nič drugega, grem samo zaradi Lip-7-tona, ker je moje najljubše drevo. Vseeno ustavi čas za nekaj ur, da Beylise ne bo jezna, prav? Rada bi se vrnila do nastopa.« Khoian je nemo prikimal in ji pomagal pripraviti heksazten. Ko je dobila natančna navodila, je Astrea pognala plovilo v medzvezdni prostor in imela je ravno tako srečo s časom, da je še videla polbrata, ki se je nasmehnil in potopil svojo ročno uro v vodo. Videla je, kako je vse okoli nje zamrznilo v času, sama pa je pospešila, da bi čim hitreje dospela na modri planet.

Tokrat se je znašla v Barceloni. Ob njenem prihodu je, kot vedno, mesto spalo; ravno je ujela nekajurno obdobje, ko španski in katalonski veseljaki utihnejo in zaspijo na vprašljivih lokacijah vse naokrog. Kljub temu se je potihoma in neopazno napotila proti majhnemu parku. No, vsaj tako je mislila – opazilo jo je dekletko, ki se je vračalo domov z neke zabave, in se odpravilo za njo. Astrea se je sklonila ter začela na tleh med drevesi iskati plodove in semena dreves, kar je bilo sicer za njeno nalogo popolnoma normalno in nujno, za vsakdanjega meščana pa morda nekoliko noro. Našla je nekaj semen javorja ter tri želode in že je hotela oditi, ko je zaslišala meter od sebe neznan glas. »Ay, dios mío, kaj pa počneš tu ob tej uri? Španka prav gotovo nisi, tujci pa se ponoči navadno ne potikajo po majhnih, osamelih parkih.« Astrea se je obrnila in za sabo zagledala dekletko z rjavimi lasmi in pegicami; izgledala je približno njene starosti, morda šestino leta mlajša. V zadregi ji je odgovorila: »Jaz, uh ..., zbiram semena, ker v mojem mestu ribe jejo liste z dreves in jih tako uničujejo. Ampak zdaj moram čim hitreje nazaj, da se situacija ne poslabša, razumeš?« Dekletko jo je nejeverno pogledalo. »Ne verjamem ti, da ribe zares letijo po zraku. A je vse v redu? Potrebuješ pomoč, terapijo, karkoli? Glej, ne vem, kaj se ti dogaja, ampak očitno nisi v dobrem stanju. Taka ne moreš nikamor, lahko pa prespiš pri meni in jutri najdeva rešitev zate. Dios mío, kaj nam dela turizem! Mimogrede, ime mi je Clara.« Astrea se ji je na vse pretege upirala, saj se ji je mudilo nazaj na Nimeus, a prepričevanje z argumenti, da mora rešiti svoje ljudi pred izumrtjem in planet pred uničenjem, pri domačinki ni vžgalo. Nezemljanka se je vdala in skupaj sta se napotili skozi opuščene ulice.

Bolj ko sta se oddaljevali od parka, temnejša je bila njuna pot, zato je thueragorsko dekle zlahka (tokrat zares) neopazno zaostalo za španskim ter se na neki točki obrnilo in pognalo v tek. Za seboj je zaslišala Clarine klice; kljub temu da se ji je zdela povsem prijazna in prijetna, ni mogla iti z njo, saj je v rokah dobesedno držala prihodnost svojega planeta. Zasopla je splezala v heksazten, ga zagnala in nedolgo zatem že pristala na domačih tleh. Pred hišo jo je čakal Khoian, ki se je poleg nje edini lahko upiral zamrznjenemu času. »Imaš s sabo semena?« Njegova polsestra je prikimala. »Sanja se ti ne, kako so me ti Zemljani spravili ob živce. Daj, opraviva že to, dovolj imam vsega.« Odhitela sta k drevesom, kjer se je Lip-7-ton že kar klavrno držal. Odrinila sta stran mrtve liste s celicami in pod korenine vsake rastline zagrebla eno seme. Ko sta stopila nazaj, se jima je odprl neverjeten prizor: drevesna debela so ovijale vitice zelene svetlobe, ki se je stekala v liste in jim vlivala življenje. Poleg tega so rhibke popadale iz krošenj in začele mrko krožiti nad tlemi. »To sva odlično opravila. Ampak vseeno, Khoian, tole mi ne gre iz glave ... zdi se mi, da nam te sluzaste gmote nočejo nič slabega. Kaj, če bi ribe samo rade letele?« Polbrat se ji je nasmehnil. »Veš kaj? Potem pa naj letijo. Pravzaprav imam jutri sestanek z mestnim svetom v zvezi s to zadevo in pričakujem, da se bo vse uredilo. Pridi, zmanjkuje nama časa; uredi se, nato pa morava pohiteti v Spiralno dvorano. Nastop je čez eno uro, si pozabila?«

Bil je 25. avgust in ura v stolpu je ravnokar odbila šesto uro popoldne. Astrea je stala v zaodrju in se z dihalnimi vajami pripravljala na nastop, medtem ko ji je Beylise lase spletala v kito. Sestrični sta namreč peli v duetu, ena od njiju pa je zraven igrala še spremljavo na klavirju. Ko je Astrei prepletala lase, je Beylise opazila nekaj nenavadnega. »Zakaj imaš v laseh polno listov in vitic? Saj drevesa vendar že nekaj časa niso več zelena. Si to mar prinesla z Zemlje, tistega nadležnega planeta?« Sestrična se je nasmehnila in s prstom pokazala na okno. »Beylise, poglej ven in mi povej, kaj vidiš.« Res je storila tako in ko je videla drevesa, polna življenja, je tudi njen obraz obarval nasmeh. »Ne vem, kaj si naredila, ampak to je izjemno. Ko sva že pri tem, si pripravljena, da greva na oder?« Aestra se je nasmehnila. »Še bolj, kot so tiste rhibke tam pripravljene leteti.«

Brina Vukovič, 1. e

